

Echika's zwangerschapsvergiftiging werd bij toeval ontdekt

‘Bijna waren We ons kindje kwijt’

Echika (24) was vijfendertig weken zwanger van haar eerste kindje, toen ze midden in de nacht van de trap viel. Het bleek later een geluk bij een ongeluk: in het ziekenhuis werd bij toeval ontdekt dat ze een gevaarlijke zwangerschapsvergiftiging had. Haar zoontje moest met spoed geboren worden en vechten voor zijn prille leven. “Hij kwam helemaal blauw ter wereld en werd meteen meegenomen door de artsen. Ik kon het op dat moment allemaal niet bevatten...”

In het donker waggelde ik met mijn dikke buik naar de trap, om beneden naar de wc te gaan. Na twee treden ging het mis. Opeens werd ik heel erg duizelig en ik verloor mijn evenwicht. Het volgende moment lag ik onder aan de trap. Heel gek, maar de daadwerkelijke val kan ik me niet meer herinneren. Het ging allemaal ook zo snel. Ik was voorovergebogen op mijn knieën neergekomen. In een reflex had ik met mijn ene hand de trapleuning

vastgepakt en met mijn andere hand mijn buik beschermd. Direct begon ik heel hard te gillen. Mijn man sprong uit bed en vloog de trap af. Volgens mij is hij in één keer van boven naar beneden gesprongen. 'Het is niet goed,' zei ik tegen hem. 'Er is iets met de baby.'

Terwijl ik overal pijn voelde, belde ik de verloskundige. Tot mijn grote verbazing vond zij het niet nodig dat we meteen langskwamen. Omdat ik op mijn knieën terecht was gekomen en niet op mijn buik, had het volgens haar geen haast. Het kon best wachten tot de volgende dag. Toevallig had ik voor de volgende middag al een controleafspraak staan en ze zou me dan wel even onderzoeken. Niet echt gerustgesteld hing ik op. Die nacht deed ik geen oog dicht van de pijn en de zorgen. Gelukkig voelde ik de baby nog wel bewegen. Geen idee hoe ik de tijd ben doorgekomen. Achteraf gezien hadden we best zelf naar het ziekenhuis kunnen gaan, maar ik vertrouwde op de verloskundige. Als zij vond dat het nog wel even kon wachten, dan moest ik dat maar geloven."

Paniek

"Eenmaal bij de verloskundige de volgende dag bleek dat mijn bloeddruk veel te hoog was. Daar had ik gedurende mijn zwangerschap wel vaker last van gehad, maar ze had dat nooit alarmerend gevonden. Zelfs niet toen ik aangaf dat ik normaal gesproken juist een wat lagere bloeddruk had. Maar nu constateerde de verloskundige dat de harts slag van de baby veel te hoog was

en opeens zag ik haar blik veranderen. Ze keek bezorgd en belde naar het ziekenhuis om kort te overleggen. Na dat gesprek stuurde ze me onmiddellijk door voor een CTG, om het hartje van mijn zoontje goed te monitoren. Bezorgd stapten mijn man en ik in de auto. Ik had vooral nog veel pijn in mijn arm, maar omdat ik de enige was met een rijbewijs, reed ik ons naar het ziekenhuis. Daar stond de CTG-scanner al klaar. Godzijdank werd de harts slag van mijn zoontje toen weer normaal, maar zelf had ik nog steeds een hoge bloeddruk. De dienstdoende arts vond dat geen reden om mij te laten opnemen, maar ik gaf aan dat ik toch liever wilde blijven. Gelukkig was dat goed en ik werd ter observatie opgenomen. Eindelijk kon ik weer een klein beetje ontspannen. Ik was nu in ieder geval in goede handen. Een paar dagen lang was mijn bloeddruk stabiel. Maar die ging vervolgens weer flink omhoog. Plotseling had ik een bloeddruk van 190/125. Ter vergelijking: een gezonde bloeddruk is 120/80. De artsen maakten zich nu wel zorgen, ze wisten niet hoe het zou aflopen. Mijn man moest komen en ik was doodsbang. Ik voelde me zo belabberd, ik dacht echt dat ik doodging."

Reanimatie

"Uiteindelijk ontdekten de artsen dat ik een zwangerschapsvergiftiging had. Mijn zoontje moest met spoed geboren worden. Ik was op dat moment zesendertig weken en vijf dagen zwanger. Ik werd ingeleid en kreeg weeënopwekkers, waardoor ik

meteen flinke weeënstormen had. Tot drie keer toe werd er geprobeerd om een ruggenprik te zetten, maar helaas mislukte dat steeds. Door de hevige pijngolven wist ik niet meer waar ik het zoeken moest. Ik was helemaal opgezwollen door alle medicatie die ik voor mijn hoge bloeddruk had gekregen. Zelfs bij mijn tenen had ik rolletjes.

De hele bevalling was een groot drama. Pas na twee dagen had ik voldoende ontsluiting om te gaan persen. Anderhalf uur later werd mijn zoontje met heel veel moeite geboren. Hij was helemaal blauw en levenloos. Net een siliconen popje. Hij huilde ook niet en werd meteen meegenomen naar een andere kamer, waar hij gereanimeerd werd. Ik kon het allemaal niet bevatten. Mijn man was met de artsen meegegaan en opeens was ik helemaal alleen in de verloskamer. Mijn placenta kwam niet los en er vond een wisseling van de wacht plaats. Na een tijdje kwam er een nieuwe gynaecoloog, die met veel geduw en getrek mijn placenta loskreeg. Af en toe kwam er iemand kijken, maar ik voelde me heel erg alleen. Ik had geen idee hoe het met mijn zoontje ging en wat er überhaupt aan de hand was."

Onbeschrijflijk

"Pas later hoorde ik dat de reanimatie gelukt was. Mijn zoontje was naar de kinderafdeling gebracht, waar hij volgens mijn man alleen maar lag te huilen. Het was vreselijk. Ik wilde zó graag naar mijn baby toe, maar volgens de gynaecoloog was dat niet mogelijk. Er was een ►

'Eindelijk kreeg ik mijn baby in mijn armen. Wat hadden we samen al veel meegemaakt!'

personeelstekort, niemand kon mij naar hem toe brengen. En dat terwijl hij maar één verdieping hoger lag. Mijn man belde mij op FaceTime en liet me onze baby zien. Daar lag hij, onze zoon Shane. Hij was zo klein. Gelukkig was hij niet blauw meer, hij had een mooi kleurtje gekregen. Ik was verdrietig en trots tegelijk. Het was bijna ondraaglijk dat ik hem niet mocht vasthouden. Uiteindelijk kwam mijn man me zelf stiekem halen. Hij had ergens een rolstoel gepakt en nam me met infuus en al mee naar boven. Op hulp van de verpleegkundigen hoefden we niet te rekenen. Niet omdat ze niet wilden helpen, maar omdat het niet mocht. Wel zeiden ze zachtjes tegen ons dat ze het heel goed vonden dat we zelf het heft in handen namen. Dat is toch te

belachelijk voor woorden? Ik snap nog steeds niet waarom ik niet door iemand naar mijn kind werd gebracht. Shane was inmiddels stabiel, maar pas zeven uur na zijn geboorte kon ik hem vasthouden.

Dat moment, onze eerste ontmoeting, valt bijna niet te beschrijven. Ik was zo blij toen ik hem eindelijk in mijn armen had. Dit was mijn kind. Wat hadden we samen al veel meegemaakt! En wat

was ik opgelucht dat hij er nog was. Ik was meteen helemaal verliefd op hem, maar ergens miste ik ook de connectie. Ik vond het heel erg om toe te moeten geven, maar ik moest echt even aan hem wennen. Toen hij uit mijn buik was gekomen, waren we direct van elkaar gescheiden. Hoewel ik heel goed snap dat dat noodzakelijk was, zullen we dat allereerste moment nooit meer terugkrijgen. En dat vind ik nog steeds erg pijnlijk."

Naar huis

"Shane en ik moesten allebei een tijdje in het ziekenhuis blijven. Mijn man en ik waren bijna de hele dag bij onze zoon op de kinderafdeling. We moesten zelf uitvogelen hoe we voor Shane moesten zorgen, want het ziekenhuispersoneel hielp ons

daar ook niet bij. We voelen ons echt vergeten door hen. Toen ik na twee weken aangaf dat ik graag met Shane naar huis wilde, mocht dat niet. Het was zo raar. Met Shane ging alles al dagen goed. Mijn man en ik voelden ons er steeds minder prettig bij en op eigen initiatief belden we de kinderafdeling van een ander ziekenhuis. We vertelden wat er was gebeurd en de arts die ons te woord stond, was heel aardig en begripvol. Zij zei dat Shane volgens haar prima naar huis kon en dat ze ons graag wilde helpen. Door veel hulp van die lieve kinderarts kregen we het uiteindelijk voor elkaar: Shane en ik mochten gelukkig naar huis!

Inmiddels is dit alles alweer ruim een jaar geleden en het gaat heel goed met Shane. Op 29 oktober is hij één jaar geworden. Hij is zo'n geweldig kind, lief en vrolijk. Ik ben echt supertrots op hem. Met mij gaat het naar omstandigheden ook oké. Wat ik heb meegemaakt, is voor mij echt traumatisch geweest, maar ik geef het langzaam een plek. Wat mij vooral helpt, is erover praten met mijn man. We waren Shane bijna kwijtgeraakt, maar gelukkig is hij er nog. En daar ben ik heel dankbaar voor.

Momenteel ben ik zwanger van ons tweede kindje. Hoewel ik er eigenlijk niet meer voor durfde te gaan, besloot ik me over mijn angsten heen te zetten. Mijn man en ik zijn heel blij met mijn tweede zwangerschap. We zijn nu ook onder behandeling in het fijne ziekenhuis dat ons zo goed geholpen heeft, dus het komt vast allemaal goed. Ik heb er alle vertrouwen in!" ■